

CONEIXEMENT O IGNORÀNCIA?

En aquell temps, a final dels 90's del segle passat, en que viatjar en avió era un cert luxe al no haver-se imposat encara els viatges "low cost" que amb tanta força han anat proliferant i inundant de viatgers les terminals dels aeroports, per motius de feina em va tocar estar present un parell de setmanes alternes al mes, durant tres anys, a la planta de producció que l'empresa mare havia comprat a una companyia alemanya i aquesta estava ubicada en la zona de Branderburg. El viatge el feia amb Iberia, sortida dilluns al matí cap a Berlin, aeroport de Tegel, i tornada divendres tarda de Tegel cap a Barcelona. De l'aeroport a la fàbrica mitjançant un cotxe de l'empresa. Tot i viatjant amb classe turista, els menjars que servien als avions, dinar o sopar, eren prou acceptables i amb bona beguda, cafè i licors, tot inclòs en el preu. Com ha canviat tot plegat! Ho recordo com una delícia viatjar en avió en aquell temps.

Centrat en el cas de la planta de Branderburg, la meva missió com a director adjunt i enllaç tècnic amb la planta del Prat de Llobregat, fora la del seguiment dels muntatges de les noves instal·lacions que es van acordar dur a terme per passar a un nou procés de fabricació, així com de l'actual procés productiu i costos del mateix, cercant millores per increment de qualitat i disminució de pèrdues i deixalles, amb el control periòdic de l'evolució. Per cert, tot i finalitzat el muntatge de màquines i instal·lacions del nou procés, no van arribar a funcionar, per un suposem canvi d'estratègia empresarial i financera.

En aterrar a la planta em va sorprendre molt positivament veure, dins l'organigrama de l'empresa, que dels 14 comandaments de primera línia tècnica i administrativa, vuit estaven dirigides per dones, el que suposava que la paritat que tant en parlem avui dia, allà estava més que superada. I per cert, molt eficaçment. La meva estada de tres anys fent aquesta tasca i convivint amb tota la gent de la planta, fora una experiència molt positiva, agradable, que fins i tot ha deixat rastres d'amistat que encara avui dia perduren. I és ben curiós que,

essent a Alemanya, ens vam tenir d'entendre en castellà o generalment en anglès. En castellà quan convenia i amb l'ajut de la secretària del Gerent de la Planta, que el parlava perfectament per ser la seva llengua materna, la paterna l'alemany. La decisió de bon inici fora la d'aprendre alemany bàsic, mesos abans d'iniciar la feina, i així ho vaig començar al meu despatx del Prat amb una professora nativa. Tot anava bé fins que el nou Conseller Delegat de l'empresa, recent aterrat a la mateixa, economista, va considerar que el cost d'aquesta formació era prescindible, que ja ens entendríem i faríem les reunions en anglès. Em va causar una gran decepció i em va venir a la memòria el lema de la Federació de Docents de Bèlgica, que ha corregut per arreu, ***“Si la formació et sembla cara, prova amb la ignorància”*** .

Puc considerar que la tasca duta a terme fora prou efectiva, es van aconseguir bons resultats en qualitat, millorant fins i tot alguns nivells de la planta del Prat en determinats productes. El seguiment del procés productiu amb les qualitats i desfets es va establir de forma mensual veient l'evolució i comparant els resultats amb la millora de costos que s'assolia, fet que propiciava un cert engrescament per part de tothom. Però no tot foren flors i violes, doncs, per altra banda es presentaven un munt d'inconvenients per disposar de la liquiditat precisa per la bona marxa de l'empresa, els diners arribaven des de la central de Barcelona en comptagotes. I per altra banda el programa de producció, d'acord amb els requeriments de l'equip de vendes de la planta segons les demandes dels habituals clients, va quedar del tot alterat quan el nou Director Comercial nomenat pel Conseller Delegat, procedent del món de la consultoria, sense mena de familiaritat ni en la idiosincràsia de la planta ni en els productes que s'hi fabricaven, va començar a reorganitzar els plans de producció d'ambdues plantes, causant un desencert i desànim generalitzat, i més fort a Alemanya, per deixar desatesos a més d'un dels seus millors clients. Algun comentari havíem fet amb el Conseller Delegat, per la confiança que teníem, però sense resultat positiu en aparença, fins que un dia ens van comunicar que aquest Director Comercial deixava la Companyia. Es pot entendre la satisfacció que ens va causar, però el mal ja

estava fet i assumit, tot i que es va intentar canalitzar la situació cap al camí que s'havia deixat. És el que dèiem, no es pot anar a gestionar res sols amb ignorància, ens cal coneixement.

L'empresa tampoc va durar gaires anys més, ambdues plantes productives van ser tancades potser d'una forma premeditada de la qual mai n'havíem parlat amb el Conseller Delegat, tot i que en més d'una ocasió havíem tomat junts de Berlin o ens havíem trobat a casa per gestionar documents de la fàbrica. Persona en privat un tant divertida, que l'agradava l'humor, pilot d'avionetes que m'havia arribat a proposar viatjar en una d'elles fins a Berlin. Sols de pensar-ho em va agafar basarda. Un dels dies de tornada vam quedar que ens trobaríem a l'hora de l'embarcament, doncs ell havia de passar primer pel banc a Berlin. Al no preveure cap trucada, vaig deixar el mòbil apagat dins la maleta. Devia precisar trucar-me, no recordo per a què, i al no contestar-li, va mobilitzar a la seva secretària perquè anés insistint, també sense mena d'èxit. En trobar-nos a l'aeroport em va preguntar què li passava al mòbil i li vaig dir que ja estava dins la maleta. Agafa tot seguit el seu, truca a la secretària i li diu, *"No et preocupis, ja l'he trobat. Té el mòbil a la maleta, per si algú precisa trucar a la maleta"*.

L'APRENENT